

HEERLIJK AVONDJE

De column 'Hersenspinsel' wordt geschreven door Augustinus voor KBO-PCOB-Goes en verschijnt digitaal 2 x per maand

Laat ik eerlijk zijn. De titel van dit gespinsel is niet mijn vondst. De inhoud spookte al wat langer in mijn spinselpan, maar ik kon geen geschikte naam vinden. Tot ik het boekje "Mevrouw van Dam en ik" kocht en ging lezen. Het boekje is van ex PZC-journalist Willem van Dam, die vanaf 2007 tot half 2022 bijna 800 van zulke stukjes in de PZC schreef. Het was op donderdag altijd het eerste artikel dat ik las. Prachtig proza dat de waarheid geen geweld aandoet. Gebaseerd op ware gebeurtenissen en op gedachtenkronkels van de schrijver.

De titel zegt het al. Het gaat over Sinterklaasavond en verscheen op 5 december 2013. Natuurlijk ging het over kinderen die met Sinterklaas geen cadeautje kregen, omdat de blauwe dat niet kon trekken. En dat komt vandaag ook weer voor. Maar het is niet alleen de jeugd die dit overkomt. Ook veel ouderen krijgen met Sinterklaas geen presentje meer. En ook altijd om een trieste reden. Overlijden partner, onmin met de kinderschaar, ruzie met burens of in de biljartclub. Te veel om op te noemen. Maar... er zijn er nog heel wat ouderen die op het "heerlijk avondje" toch nog een presentje krijgen. Voor velen wel verwacht, maar voor sommigen onverwacht. En daarover gaat het volgende deel van deze Hersenspinsel.

Op een Sinterklaasavond ging (klein) Pietje Platzak in zijn nieuwe huisje bij het raam van de woonkamer zitten om de krant te lezen. Die kreeg hij iedere dag van een buurman in de bus. Hij had voor zijn doen lekker gegeten, zodat hij met een welgevulde maag aan het lezen van de krant begon. (Klein) Pietje Platzak had betere tijden gekend. Dat was in de jaren dat hij als een welgestelde zakenman door het leven ging en een flinke cent verdiende. Daarvan kon hij ruimschoots leven.

Maar klein Pietje (hij was niet zo heel veel turven groot) had geen financiële knobbel. Daardoor verspeelde hij veel van het geld dat hij in die jaren in allerlei kleinere bedrijven belegde. Niet omdat hij zelf met zijn geld knoeide, maar omdat nogal wat van de bedrijfseigenaren, die hij hielp, niet helemaal okselfris waren. Ze deden vaak andere dingen met Pietjes geld, waardoor hij ernaar kon fluiten. Dat was de grootste oorzaak dat hij nu op zijn centjes moest passen. Maar er waren ook mensen die hij geholpen had, die hem niet in de steek lieten. Ze hielpen hem om toch een menswaardige oude dag te beleven. Daarom mopperde Klein Pietje niet en begon hij aan het lezen van de lokale nieuwsbrenger.

Hij was zelfs zo in de lectuur verdiept dat hij de huisbel niet hoorde rinkelen. Maar omdat de beller veel geduld had hoorde Pietje de bel op den duur wel en haastte hij zich naar

de voordeur. Wie zou er zo laat nog bij hem op bezoek komen? Toen hij de deur opende, zag hij tot zijn grote verrassing Sinterklaas met een Pieterman. Verbaasd liet Pietje de beide bezoekers binnen en wachtte af wat de Sint te vertellen had. Die vertelde hem dat er mensen die hij vroeger geholpen had, een surprise voor hem hadden. Ze konden die door de omvang niet inpakken, maar op een speciale oorkonde stond dat Klein Pietje zijn hele leven in het huisje mocht blijven wonen en dat alle vaste kosten door de hulp-Sinterklazen betaald zouden worden.

Het hoeft natuurlijk geen betoog dat het voor Klein Pietje Platzak alsnog een 'Heerlijk Avondje' werd. Door een fles met iets onder de kurk en ook nog wat taaipoppen en peperbollen, konden ze de "bloemetjes buiten zetten. Zeker toen bleek dat zijn stulp Sints laatste bezoekadres was. Hij had ook een fles met 'iets onder de kurk' meegebracht. En zo hadden Klein Pietje en zijn gasten toch een heerlijk avondje met veel gezang. Niet meer met dans, maar alleen met zang. Het repertoire bestond uit alle Sinterklaasliedjes waarvan de feestneuzen de teksten nog wisten. En toen de Sint en Pietermanknecht huiswaarts keerden, scheen de maan nog volop door de bomen en wachtte de stoomboot naar Spanje geduldig op zijn speciale gasten.

Augustinus